

La relació entre Déu i l'home, tal com la trobem descrita a l'AT, ens presenta un Déu alliberador del seu poble, que el guia, el forma, l'estima, el perdona, que li parla a través de persones escollides. Un Déu zelós com un marit ho és de l'amor de la seva esposa. No és encara, però, una relació com la que trobem amb Jesús de Natzaret, que es revela com a Fill engendrat de Déu, al qual anomena *Abba*.

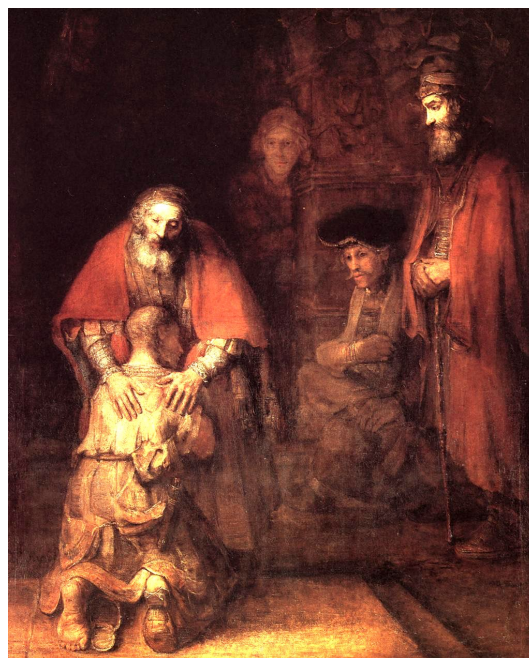
Volem centrar-nos en aquesta relació perquè, per Jesucrist, nosaltres hem estat fets també fills del Pare del cel. Podríem dir que, a l'Antic Testament, el terreny havia quedat ben adobat per sembrar-hi aquesta relació filial de Jesús envers el seu Pare del cel. Per Jesús, els cristians es relacionen amb Déu com a fills seus.

Sant Pau ho expressa molt bé a Gal 4, 4-7.

Confiadament ens posem a les Seves mans avui. Ho fem, amb Jesús, el seu Fill, Senyor i germà nostre, que ens crida per fer-nos germans i fills de Déu. Ho fem, primer, amb la pregària que li adreçà Charles de Foucauld abans de compartir l'escolta de la Paraula. Que l'Esperit Sant ompli de llum les nostres vides per aprendre a llegir-hi la seva Presència amorosa i fer que reflectim la seva llum en el nostre entorn. Que Ell ens inspire, ens consoli i faci ressonar dins nostre la veu del Pare.

Pare, em poso a les teves mans.
Fes de mi el que vulguis.
Sigui el que sigui, et dono les gràcies.
Estic disposat a tot. Ho accepto tot,
sempre que la teva voluntat
es compleixi en mi
i en totes les teves criatures.
No desitjo altra cosa, Déu meu.
Poso la meva ànima a les teves mans,
te la dono, Déu meu,
amb tot l'amor del meu cor, perquè
t'estimo
i m'és una necessitat d'amor donar-me,
posar-me a les teves mans sense reserves,
amb una confiança infinita,
perquè tu ets el meu Pare.

Charles de Foucauld

Pare amb entranyes de misericòrdia

Troblem Jesús tot sovint pregant en solitud al Pare. També alguna vegada podem assistir a alguna d'aquestes pregàries íntimes. I més sovint encara ens parla de com és el Pare a través de paràboles. Fem lectura orant d'una d'aquestes paràboles.

Lluc 15, 11-32.

Llegim-la amb calma i fent-ne pregària. Després, fem-ne ressonàncies. Després, mirem de situar-nos-hi: On et veus reflectit? En quin(s) personatge(s)? En quina(es) actitud(s)? Com és el Pare? Com és cada fill? Quin és el tresor autèntic (el tresor amagat) que no veu el fill gran?

[Us recomanem la lectura del llibre *El retorn del fill pròdig* de H. Nouwen (ed. Claret)]

Per Jesús trobem el Pare

Fem lectura orant de Jn 10, 1-18.

“El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement...” A Jn 3, 35 Jesús havia dit: “El Pare estima el Fill i ho ha posat tot a les seves mans. Els qui creuen en el Fill tenen vida eterna”. Fixem-nos com Jesús ens inclou en aquesta relació d'amor entre Ell i el Pare. Fem-ne ressonàncies, una bona estona.

Preguem

Esponàniament, adrecem-nos ara cadascú al Pare per lloar-lo, per donar-li gràcies, per presentar-li el nostre neguit o la nostra alegria...

Oració final tots junts: Pare nostre.